

ΔΙΑΒΑΔΟΣΚΟΡΠΙΣΜΑΤΑ

Εἰς τῆς πολλῆς ἀμῶν ἀτυχεύματα προσετέθη ἐσχάτως καὶ τοῦτο, ὅτι οἱ Εὐρωπαῖοι ἤρχισαν νὰ κἀνωσαν ἀνακρίσεις περὶ τοῦ ποιοῦ τῶν ἐλέω πλεονοφηρῆς κυβερνώσεων τὴν Ἑλλάδα. Ἀποτέλεσμα τῶν ἀνακρίσεων τούτων ἑστὶν ὅτι τὸ «Φιγαρῶν» ἔγραφεν ἐν τῷ τελευταίῳ αὐτοῦ φύλλῳ, ὅτι: «Οὐδεμίαν ἔχει ἡ Γαλλία ὄρεϊν νὰ θυσιάσῃ πτῆρ ἡσυχίαν της, ὅπως προσφέρει εἴη Ἡπειρὸν εἰς τὰς χεῖρας Παπαμιχαλόπουλον». Ἀλλ' ὄχι χάριν τοῦ Κ. Παπαμιχαλοπούλου, ἀλλὰ χάριν τῆς τιμῆς της ὄφειλεν ἡ Γαλλία νὰ θυσιάσῃ τὴν ἡσυχίαν της.

Ἐφάμιλλος τῆς ἀνωτέρω φράσεως τοῦ φιλοπράγμονος Φιγαρῶ εἶναι ἡ ἐξῆς τῆς σοφῆς Ἐπιθεωρήσεως τῶν δύο Κόσμων: «Δὲν βλέπομεν τέλος πάντων τί θέλουσι κερδίσει οἱ λαοὶ τῆς Ἡπειροθεσσαλίας, μεγαλιπτοτες ἀπὸ τῶν Τούρκων εἰς τὰς χεῖρας τῶν νομαρχῶν καὶ ἐπαρχῶν τοῦ κ. Κουμουνοῦρου». Θὰ εἶχε δικαίον ἡ σοφὰ Ἐπιθεωρήσεις, ἐὰν δριίλει περὶ τῶν νομαρχῶν καὶ τῶν ἐπαρχῶν τῆς δευτέρας γαλλικῆς αὐτοκρατορίας, εἰς τὴν κραταίωσιν τῆς ὁποίας τοσοῦτον ἄλλοτε συνετέλεσε.

Οἱ ἀναγγεθέντες ὑπὸ τῆς συναδέλφου Ἐφημερίδος κερχαρίκι ἤρξαντο ἤδη κατὰθάνοντες ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν, με ὄρεϊν φοβεράν καὶ σταθεράν ἀπόφασιν ἂν δὲν ταγίσῃ αὐτοὺς ἀφθόνως ὁ κ. Κουμουνοῦρος, νὰ φάγωσι τὸν κ. Κουμουνοῦρον.

Ἀλεξάνδρου πρὸς Θεόδωρον περὶ ἡγουμενίας
παραίνεσις.

Ἐν πολλοῖς μὲν, ὦ Θεόδωρε, πολὺ διεστῶσας εὐρήσομεν τὰς περὶ τῶν κοινῶν ἡμετέρας γνώμας, ἀλλὰ περὶ μὲν τῶν ἄλλων ἄλλοτε, ἤδη δὲ περὶ τοῦ πῶς δεῖ τὸν ἀξιοῦντα πολιτικὴν ἡγουμενίαν, πολιτεύεσθαι, ἐπίτροφόν μοι, ἄτε πρεσβυτέρῳ, τὰς δε τὰς ὑποθήκας ποιήσασθαι. Πεισθείσῃ δ' ἐλπίζω ἐκ τούτων, ὅτι ἐτέρην δεῖ τραπέσθαι ὁδὸν τῆς ἐφ' ἧς βυδιζεις ἀτέρμονος οὐσης καὶ ματαίας.

Καὶ πρῶτον μὲν γίνωσκει, ὅτι πρὸς Ἑλληνικῆς πολιτευόμενος, ἀνδρὸς ἀφελείας καὶ ἀπερίττους καὶ τῶν τῆς Γκαλιτίας καὶ τῆς ἄλλης Ἑσπερῆς τρόπων τοῦ φέρεσθαι ἀγνώτας, ἀσυμπληθῆς ἔστιν δ' ὅτε καὶ γελοῖος φανείης γκαλτικὴν ἐπιτηδεύμενος ἐν ταῖς πρὸς αὐτοὺς ἐντεύξασιν ἀβρότητα καὶ περισσὴν κομποπρέπειαν· ἀμέλει δὲ καὶ ἀκισμοὶ δὲ καὶ τῶν ὑπολειφθέντων βουστράχων διὰ χειρὸς ἀπλή διευθέτησις καὶ κλαυσκαχενισμὸς καὶ τοῦ βυδιζματος τὰ λυγίσματα ἡκίστα πρὸς σὲ τὰς ψυχὰς τῶν Ἑλλήνων εὐμενῶς διατιθέσκειν.

Ἀγύτερον δ' ἐμὴ ἐπὶ φανθάνου, ὅτι τῶν λόγων μέτρον οὐχ ὁ λαῶν, ἀλλ' ὁ ἀνθρώπων, ὡς ὁ θεός φησι Πλάτων, καὶ οὐ πρὸ ἐφ' ἐν τῷ πολλῷ, ἀλλ' ἐν τῷ ἐν ὀλίγοις πολλὰ λέγειν τὴν ῥητορικὴν συνισταμένην δεινότητάς καὶ δύναμιν· ἀπέχεσθαι τῆς μακρηγορίας καὶ φεῖγε τὰς περιφράσεις καὶ πλατυσμούς· ὡς γὰρ Ἐπίκτητος φησι ἐν ταῖς πολλὰς λέξεσιν αἱ ἔννοιαι ἐξατμιζόμεναι χαλκρά καὶ μονοουχὶ ἡκιστα ληπτοὶ ἀποθάνουσι. Καὶ τὰς ἐπαναλήψεις δὲ καὶ ἐγκραυλακίους φουκτέον φορτικαὶ γὰρ, ὦ Θεόδωρε, καὶ οὐκ ἔχον τῆ ἀντιλήψει καὶ τῆ μνήμῃ τῶν παριστάντων κορκαευτικαί.

Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τὸ ἐν τῷ λαλεῖν σομαδοποτεῖν ἢ ὑδροποτεῖν διηνεκῶς καὶ οἶονεῖ ἐκ τοῦ ἐν ταῖς κύλιξι περιεχομένου ἐμπνευσιν καὶ ἐπιχειρήματα θηρεύειν καὶ τῆ γλώττῃ καὶ τοῖς χεῖλεσι τὸ καταλιπόμενον ἐν τοῖς μύσταξιν ὑγρὸν ἀποσμήχειν οὐκ εὐχρηστον οὐδὲ τερπνὸν θέμις τοῖς ἀρωμαμένοις παρέχεται.

Μὴ ἐπὶ ταῖς ἐφημέροις δυσχρεσκείαις τῶν ἐτέρους φητρῆσις τετραγμένων καὶ πωλούντων σοι λυγῶδες μετ' ἐπιτραχηλίων τὰς περὶ ἡγουμενίας ἐλπίδας στήριζε, μὴδ' ἐπὶ τοῖς αὐλικῶς καὶ ταῖς πρεσβείαις ταῖς τὰς τυγολαμπίδας ὡς φανούς σοι παριστώσις ἀνακλύου. Σκόπει δὲ μᾶλλον, ὅπως ἀρχικὸς καὶ ἐπὶ σεκυτὸν πεποιθὸς φαίνῃ, ἵνα θουμκστὰς τῶν σῶν ἀρετῶν καὶ θιασώτας περιτυναγῆς.

Μὴ θρασύς μὴδὲ πικρὸς λάλει περὶ τῶν ἀντιπάλων, ἀλλ' ἐν τοῖς πράγμασι καὶ ταῖς γνώμασι πειρῶ ἀνώτερος αὐτῶν γενέσθαι. Καὶ γὰρ τὸ τὰς τῶν ἄλλων ἐπικρίνειν πράξεις τοῦ τυχόντος ἔργον, τὸ δὲ ἰδίως τέμνειν ὁδοὺς καὶ γνώμας περὶ τῶν πρακτέων ἐκφέρειν ἡγουμένων ἴδιον.

Φορτικὸν δ' ἡγοῦ καὶ οὐ σμικρὸν τοῦ γελοίου ἀπέχον καὶ τὸ ἐκχόστοτε τοῖς πᾶσι δῆλον ποιεῖν, ὅτι εἰ καὶ πολλὰς συμπράξας μετ' ἄλλων οὐδέποτε τὴν ἡγουμενίαν ἀπέθου, καὶ γὰρ τοῦτο καὶ Περφλαγῶν ἐν πλκλιοτέροις ἐποίητο χρόνοις, πολλὰ δὲ καὶ δὴ καὶ τῶν ἐαυτοῦ πλθῶν τὸν τάρχηον πλθῶν ἐπεὶ τὰς ἐμὰς πρακνέσεις ἀπολακτίζων· οὐκ ἐβούλετο συνίεναι, οὐκ ἐν τοῖς ζῶσιν εὖρος χάριν, ἀλλ' ὁ θάνκτος τὴν ἡγουμενίαν αὐτῷ προσεπέρισεν. Ἀλλὰ σὺ μὴ μιμοῦ αὐτόν, μὴδ' ἐπὶ τῆ τῶν ἄλλων τελευτῇ κενὰς περὶ ἡγουμενίας στήριζε ἐλπίδας. Περφλαγῶν μὲν γὰρ, κελῶς οἶσθη, σφριγῶν καὶ ἀκμαῖος καὶ πολὺ, ὡς εἰκός, τῆς τοῦ Πλούτωνος ἀφιστάμενος χώρας, ἐγὼ δὲ πολὺς μὲν καὶ γέρων, ἀλλ' ὑγιείας μεστὸς καὶ δρόσου, οὐδεμίαν εὐλογον προσεχοῦς θανάτου πκράσχοι μοι ἂν ἐλπίδα. Πειρῶ τοίνυν ἡγούμενον λέγεσθαι πκρά τῶν ἄλλων καὶ γίνεσθαι, οὐδὲν αὐτὰς περὶ σεκυτοῦ λέγων.

Καὶ ταῦτα μὲν περὶ ἡγουμενίας, φίλτατε Θεόδωρε, ἔχω σοι πκρκνέσσαι· ἦν δε πεισθῶ, ὅτι οὐκ εἰς μάτην, οὐδ' ἐν ἀγόνῳ ἀγρῷ τῆς ἐμῆς μακρῆς πείρας ὁ κερπὸς ἐσπάρη, νέαις σοι ὑποθήκαις τὸν βίον καὶ τὴν πολιτεῖαν ἐπὶ τὸ βέλτιον ρυθμίσω.